

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

man med nogen ret kan betegne som et lidt kraftigt forlangende. Selvfølgelig må en mindretalsregering som den nuværende rette sig en del efter folketingsflertallet, hvis den vil leve — den regering, hvoraf det ærede medlem var medlem, viste iøvrigt ikke større talent i så henseende, hvorimod den nuværende regering gør et virkelig ærligt forsøg. Men at det skal foregå på den måde, at det ærede medlem, samtidig med at han taler om samarbejde og oven i købet retter bebrejdelser imod mig for manglende samarbejde, stiller det op som en absolut betingelse for samarbejdet, som en absolut betingelse for at give regeringen den bemyndigelse, han selv erkender er absolut nødvendig, at han alene skal diktere regering og rigsdag, hvilken politik der skal føres — det kan ikke være rimeligt. Det må ikke alene regeringspartiet, men også andre partier her i salen reagere imod. Jeg vægrer mig da også ved at tro, at det kan være alvorligt ment.

Og hvad er det så for en politik, det ærede medlem hr. Axel Kristensen således vil tvinge igennem? Ja, det er ikke helt nemt at få fat på, hvad hans tanker præcist går ud på. Hovedlinien synes at være, at produktionsapparatet skal forbedres og udvides gennem øgede investeringer, og at arbejdskraften skal udnyttes bedre ved en omplacering, som i første række skal opnås ved større konkurrence. Heri er der imidlertid intet nyt eller opsigtsvækkende. Målene skulle jo nås ved den rigtige anvendelse af de nu forbedrede importmuligheder, og det er vel nærmest her, at det ærede medlems særstandpunkt kommer frem. Han synes at have den opfattelse, at selv om det er meget vanskeligt at vurdere pengesituationen, er det dog sandsynligst, at der nu er ligevægt til stede mellem pengemængden og varemængden.

Denne forudsætning er jo meget væsentlig for de konklusioner, det ærede medlem når til. Og jeg tror ikke, at det ærede medlem har ret i sin vurdering. Det er rigtigt, at likviditetsrigeligheden i bankerne er aftagende, men jeg tror stadig, at der er tendens til, at den samlede strøm af købekraft, som retter sig mod forbrug, overstiger den samlede mængde af forbrugsgoder. Det skal indrømmes det ærede medlem, at denne tendens er aftagende, men jeg tror, den stadig i betydende grad gør sig gældende. Adskillige fænomener på prisdannelsens, produktionens og varefordelingens områder tyder herpå, og jeg tror også, at både husmødre og erhvervsdri-

vende vil kunne bekræfte, at der stadig råder en mærkbar vareknaphed på adskillige områder.

Det ærede medlems konklusion er, at vi i høj grad skal købe færdigvarer og forbrugsvarer. Han mener ikke, at dette vil medføre forøget forbrug, men at det tværtimod vil skabe konkurrence og dermed lette investeringspolitikken gennemførelse.

Såfremt det ærede medlems forudsætning om ligevægt mellem penge og varer ikke er rigtig, er hans konklusioner det næppe heller. Jeg tror for mit vedkommende, at det stadig må være rigtig politik at give investeringsgoder et betydeligt fortrin i importpolitikken, men heraf følger jo ikke, at regeringen ikke vil være med til også at forøge færdigvareimporten. Det vil regeringen gerne, og det har vi også givet udtryk for, ja, vi har endog sagt, at vi vil føre en sådan politik i den nuværende urolige situation selv med udsigt til, at tilbagebetalingen overfor England standser — under forudsætning af, at det er tilstrækkeligt attråværdige varer, der tilbydes os.

Når forholdene ligger sådan, ser jeg ikke, hvad det er for voldsomme principielle modsætninger, der får det ærede medlem til at give sit tilbud om medvirken til en lovgivning, han selv anser for nødvendig, en så ultimativ betinget form.

Også når det ærede medlem påstår, at regeringen har holdt ham i uvidenhed om den økonomiske udvikling, må jeg anmode det ærede medlem om at komme ned på jorden. For det første tror jeg slet ikke, at det ærede medlem er så uvidende om den økonomiske udvikling, og for det andet finder jeg det rent ud urimeligt at påstå, at kun uvæsentlige ting er blevet forelagt det rigsdagsudvalg, hvoraf det ærede medlem er et så højt skattet medlem. Nationalbudget, Englandsaftale, Marshallplan, langtidsprogram m. v. er dog ikke uvæsentlige ting. Englandsaftalen blev ikke forelagt, før den var afsluttet, siger det ærede medlem. Det er rigtigt, men jeg var heller ikke forpligtet til at forelægge den før — læs § 16, stk. 1, sidste punktum, i vareforsyningsloven. Derimod blev den før afslutningen forelagt det udenrigspolitiske nævn, og det er bestemt ikke min skyld, at det ærede medlem ikke er medlem her også, det synes jeg han måtte være kvalificeret til at blive. Det bestemmer imidlertid venstres rigsdagsgruppe og ikke jeg, men hvis min anbefaling over for venstres rigsdagsgruppes formand, det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, kan hjælpe, så være den hermed givet.

Om vore forpligtelser til tilbagebetaling